

(המשך מעמוד 7)

במקומם אחרים, בכל פעם שהשתנתה המדיניות של הרוננות השולטת. אולם היתה בהצעת קצב נימה מסוכנת עוד יותר. היא לא באה לזייף רק מיסמך היסטורי, אלא גם את ההיסטוריה עצמה. מנתם בגין ויצחק שמיר, מנהיגי אצל ולח"י, התנגדו באופן נחרץ לחלוקת ארץ ישראל, וכמילא גם להקמת מדינת ישראל בחלק מן הארץ. אילו התקבלה דעתם, לא היתה מדינת ישראל קמה כפי שקמה. מילחמת המחתרת היתה נמשכת, כדי להביא להקמת המדינה בארץ ישראל השלמה. ההנהגה הציונית היתה רוחה

לוינסון, והעמיד פנים כאילו אלה הן תגליותיו שלו. כך גם נהג כאשר העתיק סקופ שהועתק על-ידי העיתון הבריטי גארדיאן, מהעולם הזה (ראה עמוד 5). סקופ רטרואקטיבי אחר השיג הארץ השבוע בשיטה אחרת. ניר-יורק טיימס פירסם סקופ על מגעים חשאיים שהיו בין אש"ף וממשלת ארצות-הברית לפני מילחמת-הלבנון. הארץ גילה שזהו בעצם סקופ שלו: כבר במאי 1983 הוא גילה ופירסם מגעים אלה. כדי לחזק את הגילוי, פירסם הארץ גלופה של כותרתו מה-5 במאי 1983, "ארה"ב מקיימת באורח שוטף מגעים חשאיים עם אש"ף — הסכם הבנה

הם הלכו שולל אחרי חלום של וילה ו, איכות חיים" בשטח נבוש — והחלום התנפץ בפניהם

בלונים

בלונים

עם אנשי החוג לשילוב של המפלגה, שנראשו עמדו מיכה חריש ועדי אמוראי, היום ח"כי העבודה. בסוף שנות ה-60 הוא אף היה סגן ראש עיריית גבעתיים. יחסיו עם ראש העירייה, קובה קרייזמן, הורעו במשך השנים, ובשנת 1976 הוא עמד מאחורי מסע, שנועד להדיח את קרייזמן. בד כבר עם פעילותו הציבורית, טיפח ויינמן את עתידו הכלכלי כשהוא עובר כסוכן-ביטוח.

בסוף שנת 1976 נחשף פרט מאלף אורותיו. הוא רכש דירה במסגרת תוכנית שיכון לזוגות צעירים מחברת הבניה ההסתדרותית. שיכון עובדים למרות שלא היה זכאי לכך. הדירה, ברחוב ההסתדרות בגבעתיים, נקנתה בשנת 1974 במחירי שנת 1971, ונמכרה ברווח גדול בשנת 1975.

ויינמן טען שהוא חף מפשע. בכל זאת החליטה המישטרה להעביר את התיק לפרקליטות, כדי להעמידו לדין. ויינמן פנה ליועץ המישפטי לממשלה בבקשה לעיכוב ההליכים, ונענה.

הודעת הסכמת פרקליט המדינה לביטול ההליכים, נוסחה כך: "למעשה, הרושם הוא כי חברת שיכון עובדים לא רומתה כלל וכי הדירה 'סודרה' לויינמן בידיעת החברה ובהסכמתה, אם כי, כמוכח, ברדך הבלתי-יכשרה של פעולה בניגוד להנחיות משרד-השיכון". (העולם הזה 30.1.80.)

ה ממשלה היתה כמרחקה. סגן שר-החקלאות, מיכאל דקל, נפגש במיזנון הכנסת עם שר-האוצר, יגאל' כהן אורגד. כלי-אחד מהם נפגש עם סגן

אוויר צלול, נוף משגע ותנאים אחרים לרוכשים. עדי כה הוקמו בקושי 30 שלדים של וולות. כל אחד מהרוכשים שילם כבר יותר מ-40 אלף דולר.

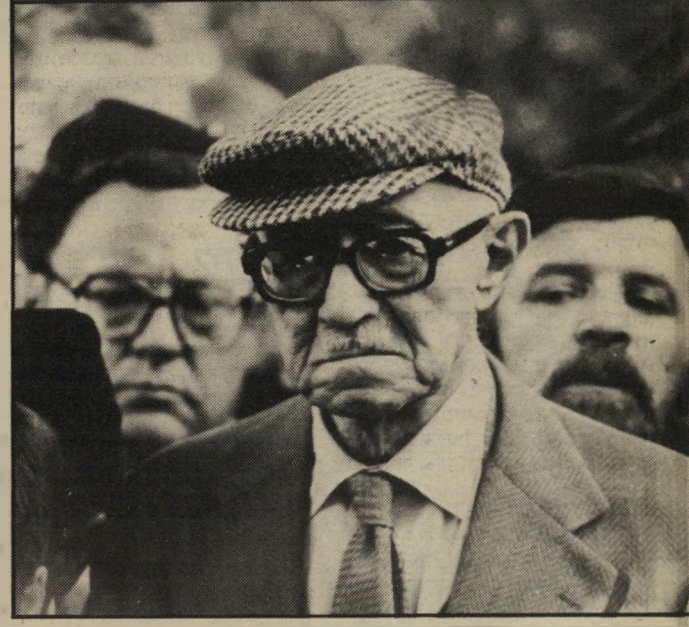
בסוף שנת 1979 עברו ויינמן ואשתו, אביבה, לוילה בסביבון, ברחוב הגדרות 15. זה היה בית חלומותיו של ויינמן: שלושה מיפלסים, שמונה חדרים, חרירי שירותים, מיטבה, גינה ובריכת-שחייה. כאשר גברה מצוקתו הכספית של ויינמן, בקיץ, בגלל הסתבכותו בנופים הוצעה וילה יפהפיה זו למכירה כסכום של יותר מ-700 אלף דולר. הכסף נועד להורמה כדי למלא במקצת את הקופה הריקה של נופים.

פלטטיני בן-המקום. הכתוב דיבר על איכות-חיים, ראש-הממשלה, דויד לוי. אחרי-כך נפגשו שניהם עם ראש-הממשלה יצחק שמיר. השיחות היו מתוחות מאוד. הדוברים דיברו בלתי-רוב. איומים מרומזים וגלויים הופרחו באוויר. על מה הם רגשו בלי-כך? על המשך המילחמה בלבנון? על המצב הכלכלי המחמיר מיום ליום? על ממדי העוני בארץ? לא ולא! צמרת השילטון דנה בשאלה אחת ויחידה בשבועיים האחרונים: איך להציל את הפרוייקט הראוותני שלה — התנחלויות הסרק בגדה המערבית. וליתר דיוק, איך להורים הווי-עתק ליום פרויקט התנחלות נופים. כדי שהוא לא יתמוטט ויפיל אחריו את אבי ההתנחלויות האזרחיות בגדה מיכאל דקל, מקורבו של שמיר. הסכום הראשוני שבו מדובר הוא חמישה מיליון דולר, שהם יותר מ-700 מיליון שקל!

הדירה "סודרה"

פסטורליה לא-פוליטית

כוכבי-ביטוח זעיר התקדם ויינמן לתפקיד מנכ"ל חברת הביטוח שימשון. חברת-בת של הסנה. לא מעט בזכות קשריו המפלגתיים. בחודש ספטמבר 1979 זכה ויינמן

דויד הכהן בהלוויית אמיל גרינצווייג עין פקוחה מיוזרה

את תוכנית-החלוקה, כמו המנהיגות הערבית. במיקרה כזה לא היה האו"ם מקבל כלל את תוכנית-החלוקה, שכל תושבי הארץ מתנגדים לה. מהלך ההיסטוריה היה משתנה. יתכן שההיסטוריה הבינלאומית היתה משתנה, ההסכמה יוצאת-הדופן בין וושינגטון ומוסקווה היתה נגזרת, והודמנות היסטורית היתה אובדת.

מישאליעם במחול. למרבה המזל, לא התקבלה דעתם של בגין ושמיר. כאשר נודע כי האו"ם קיבל את תוכנית-החלוקה, יצאו המוני היישוב לרחוב ורקדו בהתלהבות — וכך נערך מישאליעם מאולתר ברגליים.

לא היתה דרושה אינטליגנציה רבה מצד קוראי הארץ כדי לתפוס שסקופ זה לא היה ולא נברא. אין כל קשר בין הדברים. הידיעה משנת 1983 לא היתה בגדר סקופ. אחרי פיצוץ השגרירות האמריקאית בכיירות גילו האמריקאים עצמם, כי במשך שנים הגן אש"ף על השגויות כמערכ כיירות. יתר על כן: איש-הקשר, שנטל לידיו את ההגנה על המיתקן הדיפלומטי האמריקאי, לא היה אלא חסן סלאמה, ראש שירותי הביטחון של אש"ף, ששירותי-הביטחון של ישראל ראו בו גם את ראש "ספטמבר השחור" והאחראי לטבח הספורטאים במינכן. סלאמה, בנו של מנהיג מפורסם של הלוחמים הפלסטיניים במלחמת תש"ח, נהרג בכיירות.

אחרי פינוי כוחות אש"ף מביירות נותרה השגרירות האמריקאית חסרת-הגנה, והיא נהרסה. **אין כל קשר.** לידיעה זו אין כל נגיעה לסקופ של ניר-יורק טיימס השבוע. פשוט אין כל קשר. סקופ זה התייחס למגעים שנוהלו על-ידי איש-מחקר אמריקאי, שפעל בשליחות משרד-החוץ האמריקאי, ושנפגש עם יאסר ערפאת. הנושא לא היה ביטחון השגרירות האמריקאית בביירות, אלא הכרה אמריקאית באש"ף (ראה מיסגרת).

עיתונות סקופ רטרואקטיבי

הארץ חיבר יחד שני סיפורים שונים לגמרי, וכך המציא לעצמו סקופ מאז החליט הארץ להיות לעיתון של סקופים, קרה לו משהו. בעבר התפאר היומון של מישפחת גרשום שוקן בתווית אחת בלבד: הוא עיתון מכובד ואחראי. הוא הצליח במידה רבה ליצור לעצמו דימוי זה, ושמה כאשר הישוו אותו, לא פעם, עם טיימס של לונדון וניו-יורק טיימס. לאחרונה החליטו עורכי הארץ שלא זהו העיקר. אולי מתוך התחרות עם הצהרונים, אולי בגלל כוונתו להוציא צהרון משלו, התחיל הארץ לשים את הדגש על סקופים. אחת הדרכים לכך היא לטעון על כל דבר שבעולם כי זהו סקופ של הארץ. במיסגרת מאמץ זה, נקט הארץ אמצעים שסתרו את תרמיתו המקובלת. כך הפקיע לעצמו את הסקופים של העולם הזה בפרשת

בגרד הטעייה.